

De Erosie

De Erosie

auteur: Kevin Dominic

Kevin Dominic

ISBN

De Erosie

Artikelnummer: 0000000000011-349557

Omslagdesign: LEE

Auteursrechten & copyright

Uitgegeven: 2023

Uitgeverij: Mijnbestseller.nl

Ik heb slecht nieuws; het meeste van het vliegverkeer is zojuist plat gelegd” ze nam een slok water uit het glas waar ze net mee aan was komen lopen vanuit de verte van de gang die aan weerszijde voorzien was van stoelen die na een keurige aansluiting en van hetzelfde formaat vanuit een verder oogstandpunt

konden lijken op lange bank reeksen.

“er schijnt een aanslag gepleegd te zijn in Amerika” vervolgde ze haar verhaal.

“Een terroristische aanval, een van zelfmoordcommandotroep vanuit Al Quaida \de Taliban heeft meerdere vliegtuigen laten neerstorten.

Waaronder het in financiële centrum van New York.

Vanuit alle loomheid die de zware programmering die zij deze dag doorstaan had ging het haar vrij gemakkelijk af dit mede te delen zonder enige onderbreking te verwachten. Ze nam nog een slok van haar drankje en zat de gehele reeks stoelen in de gang die bedoelt was als rust plaats voor de trainees tussen het zware programma in te kunnen recreëren.

Met precies dezelfde houding zat zij naast Nicolaai met een stoelruimte daar tussen. Alsof deze nodig was om de informatie door te geven.

“Ze hervatte haar verhaal al kijken naar Nicolaai en naar de lege stoel.

“Het vliegverkeer ligt grotendeels plat wereldwijd is zijn de noodsignalen afgegeven een super verscherpte controle op alle internationale infrastructuur. Na een korte stilte die door Nicolaai gevuld werd met een blik naar Julie en Julie het laatste bodempje water naar binnen werkte” ons plan is in duigen gevallen” terwijl zij

de rand van haar glas likte en met een matte twinkeling in haar ogen
over de rand hiervan keek..

“Een terroristische aanslag op de hoofdstad van de wereld? Wij zijn
daar over twee dagen”

Het was Nicolaai blijkbaar niet doorgedrongen dat de mogelijkheid
om te vliegen op deze termijn onmogelijk was en op voor hem en zijn
mede reizigers ook onmogelijk onder deze omstandigheden.

De zware zoem ging gevolg door een kunst matig gesproken stem:

Willen hen allen zich gereed maken voor het avonddiner. Over
vijftiende minuten word U allen verwacht in de eetzaal herhaling....

Na jaren in het instituut te hebben door gebracht was de klank van
deze zoem in de oren, als het gebrom een honingbij die bij toeval in de
kelk van een bloem

Het teken had dit keer een geheel ander effect op

Nicolaai. De precieze 90 graden houding van alle gewrichten die in
een buiging onder gingen (zelfs in recreatieve uren) verdwenen in één
opslag alsof een dubbelzijdige tik werd gegeven op zijn delta spieren
en in één kroop als gevolg van een reflex op deze.

“Dit kan niet waar zijn, alles ligt vast”. De houding van Nicolaai
veranderde tegelijk met een aantal van hun groepsgenoten.

Vanuit dezelfde houding in dezelfde ruimte verderop kwamen zij in
beweging en aan het geluid te horen gebeurde hetzelfde in de andere
zalen. Hier en daar werden wat woorden gewisseld. Zware duidelijke
articulaties die snel vervaagde in de ruimtes.

Ferm en krachtig soms gevolg door het geluid van een lach die weinig
onthulde van blij- of booschap.

Julie keek zo nu en dan op wanneer deze gestalten hun passeerde, hun
groepsgenoten, zei hun gedag met een grimas die beantwoord werd
met dezelfde. Een niets zeggende grimas die binnen deze ver

gevorderde staat van training als een ongeschreven wet vaststond.
Voor het gros stond vast dat elk gesproken woord zonder noodzaak
overbodig was. Julie volgde hun gestaltes voorbij gaan.
Nog voor ze zich naar Nicolaai wilde wenden dacht ze bij haar zelf we

moeten hoe dan ook we moeten.

“Hoe ben je dit te weten gekomen?”

“Vanmorgen werd ik toch opgeroepen aanwezig te zijn aan paviljoen
4A sector 8D? Daar sprak ik een paar jongens. Erg enthousiast met
A472 en A452 stelde ze zich voor.

De A sectie dacht Nicolaai bij zichzelf de nieuwe stroming.
Nicolaai volgde de blik van Julie die zij nogmaals op de gang stortte
die zich inmiddels aardig gevuld had en merkte dat zij volledig
onopgemerkt bleven met enige teleurstelling.

“De g-krachtmeter en het hoofd van het A4 paviljoen voelde en
voorzag geen enkel vuiltje aan de lucht.

De uitkomsten waren positief en met een kortafje “meid je hebt het
goed gedaan deze simulaties zijn waarschijnlijk zwaarder dan dat je
ze later in de praktijk zou vervullen. Je kent het wel“.

Julie walgde ervan, dat een meerdere zulk verdraaide taal tegen haar
gebruikte.

Nicolaai keek haar dringend aan en moest moeite doen om haar in de
ogen te kijken zonder daarbij de dode hoeken te signaleren die zij op
dat moment had.

“Die jongens vertelde me dat eergisteren gebeurt was gisteren onze
tijd. Een zware aanslag hartje New York wereldnieuws”

Nicolaai zag hun zorgvuldig goed voorbereide plannen al in rook
opgaan. Een zware zoem ging wederom deze keer voor het tien
minuten signaal. “over badtiming gesproken, dit is funest voor ons”.
Hij keek nog even om zich heen en verwonderde zich, deze vrouwen

en mannen. Waren zij ooit als wij? Menselijk? Deze personen lijken wel vervaardigd vanuit het hardste gesteente; diamanten. Fijn geslepen te fijn. Volledig rond zoals knikkers.

Deze diamanten zouden even veel sprankeling vertoonden als de bikkels bonken die hij ooit in zijn knikkerzak had gehad. “Ons plan?” Julie viel hem gelijk in de rede “Die gaat door ik heb de zeilen bij gezet”.

“maar we kunnen nergens heen zeg je net”. “Alles volgens plan behalve dat we vanuit hier direct in de USA zijn, hoe is het met E106”? Noem hem maar gewoon Diftar hoor”. “Ja, die uitspraak ligt nog steeds gevoelig, bij hem”. Nicolaai knikte “die is voorlopig niet voor rede vatbaar, hij heeft net de magno-sessie ondergaan. Je kunt er de vloer mee aandweilen. Waarschijnlijk als absent gemeld worden voor het eten.” Julie en Nicolaai maakten langzaam, aanstalten om naar de eetzaal te gaan. “Doen we er wel verstandig aan om hem mee te nemen”? Ze keek Nicolaai vragend aan terwijl er een van hun groepsgenoten hun passeerde. Alsof ze wist hoe Nicolaai zijn visie had “jij, ik en Distar zijn hier weg overmorgen, en dat is geen dag te vroeg siste hij er achteraan“. Wel vreemd toen ik dat nieuws ontving hoe hoog en gespecificeerd we hier zijn opgeleid en zo direct als maatschappelijke onbenulligen moeten verkeren“.

“Is hij al wat bij getrokken tegen die tijd”? Distar zou deze avond en komende dag doorbrengen om bij te komen. In de laatste periode van zijn training wordt verwacht ondanks deze zware magnetische microgolven sessie weer in goede staat inzetbaar was. Hij was hiervoor opgeleid eveneens als het uitschakelen van groepen of individuele. Zo goed en zorgvuldig de plannen waren voor bereid, een van hen drieën zouden binnen twee dagen twee moorden moeten plegen. Vaste prik iets voor vijven liepen Nicolaai en Julie de eetzaal binnen.

Nicolaai keek doortastend naar zijn groepsgenoten door de zaal en fluisterde Julie toe: ‘moet je na gaan dat deze groep later onze ergste vijanden worden’. “Julie lachte op een opmerkelijke toon die iets wat buiten de normale klanken viel binnen de zetting. Van alles wat ze geleerd hadden was: je tegenstander nooit persoonlijk nemen, desondanks zouden ze hun aankomende latente aanwezigige Net iets te goed kennen.

Fluisterde terug ”vijanden zeker” terwijl zij en Nicolaai richting de tafels liepen en voorzichtig met haar derrière een groepsgenoot aan de kant duwde en plek maakte “maar de ergste” net toen ze beide zaten ging de derde zoem.

De absentie lijst voor gedragen door het hoofd zichzelf van paviljoen E5871 Sector B 6302. Degene die een van hen zou moeten ombrengen “Absenten E348 B7“. “eet smakelijk Dis” mommelde Nicolaai waarvan hij wist dat die herstelde van lichamelijk en zintuiglijk waarneembaar uiterste was gebracht en waarschijnlijk crepeerde in zijn slaapzaal. “E5871 B 5602..... “.#

De Erosie

Zoals glas gewonnen wordt

vanuit Zandkorrels.

*Hoe zandkorrels ooit keitjes, kiezeltes, grind of schelpen
waren.*

*Waarschijnlijk deel uitmaakte vanuit een groter geheel;
misschien een rots, ontstaan vanuit een
vulkaanuitbarsting, of het huis van een schelpdier
gevormd door een weekdier vanuit parelmoer.*

*Moeder natuur kent weinig wegen om veel van haar
voortbrengselen te laten eroderen..*

1

Vloekend en tierend verliet Julie het aanrechtblad met stijf dicht geknepen ogen en haar gezicht verscholen in haar handen, terwijl ze zich een weg baande naar de gootsteen, waar het gekletter van water vandaan kwam. “Niet in je ogen wrijven” riep Nicolaai haar

na terwijl hij verder zijn concentratie volledig had gericht op het maken van een vruchtenbowl.

Terwijl ze met haar duim haar ene linkeroog dicht drukte en met haar wijsvinger de andere maaide ze praktisch de hele gedekte ontbijttafel omver tijdens haar tocht . Toen ze eenmaal de gootsteen bereik had gilte ze: ‘vervloek die citroenen! vervloek deze ochtend! en vervloe..’ ze maakte haar zin niet af omdat ze Distar voelde die in haar weg stond. Met een ruk duwde ze hem opzij en stak haar gezicht onder de lopende kraan, nog voor Distar iets zeggen kon gaf ze wederom een gil, deze keer als een ware krijs die zelfs Nicolaai’s aandacht trok. Distar draaide snel de heetwaterkraan dicht en een koele straal bleef over. Nicolaai kwam eraan gelopen haast struikelend over de troep die op de grond lag en hielp Julie met het openen van haar ogen terwijl ze haar gezicht in de inmiddels onder koudewaterstraal hield.

Distar deed een paar stappen opzij aanschouwde het tafereel even, plukte wat slaap uit zijn ooghoek en ging dromerig verder met het uitspoelen van zijn zwembroek in de gootsteen ernaast. Toen Julie haar gezicht afdroogde was het resultaat van de zure spetters snel zichtbaar; de wallen onder haar ogen die veroorzaakt waren door vorige nacht hadden plaats gemaakt voor een rode gloei, die in het niets vielen bij haar doorbloede ogen. Nicolaai keek haar vragend aan met een voorzichtig lachje om te peilen wat dit te weeg had gebracht. “Kijk niet zo stom met je schapenlach” schreeuwde ze naar hem terwijl ze stampvoetend terug liep over de troep naar het aanrechtblad, daar de citruspers pakte en deze met een krachtige beweging de balkondeur uit gooide op het hagel witte strand, te midden van niets dan dat.

Blijkbaar amuseerde Distar zich hier enorm mee, want terwijl hij zijn zwembroek uitwong staarde hij even naar de citruspers, kort

nadat zijn blik afdwaalde naar een grote rots die omringt was door de nog rustige zee; en barsten in lachen uit. Lachen zoals alleen Distar dit kon.

Toen hij weer een beetje bij trok keek hij naar zijn gezelschap en zei: “Laat dat ontbijt hier maar zitten ” terwijl alle drie de blikken afgleden naar de overhoop gehaalde tafel; “we gaan er lekker op uit”.

De druppels die door de ruimte vlogen toen hij zijn zwembroek uitschudde leken te bevestigen dat zijn vragende toon overbodig was. Nicolaai en Julie liepen al naar de deur, Distar deed de balkondeur dicht en volgde ze.

Na een klein ritje nam Nicolaai een afslag naar rechts, keek nog even voor alle zekerheid in zijn zijspiegel. De wind waaide lekker door de wagen. Toch drukte Julie op het knopje van het dak zodat de kap de cabriolet afsloot; “waarom deze afslag juist dit stoffige weggetje“? Nicolaai keek in zijn spiegel en zei “ hier verderop heb je een leuk bistrootje ik ben daar wel vaker geweest“. Stofwolken vlogen om de auto en Distar gaf Nicolaai een tik tegen zijn hoofd en zei lachend: “echt typisch Nico, een afgelegen zand weggetje, ben benieuwd waar je ons heen brengt” . ‘Pfff’, zuchtte Julie “zet die airco even aan ik stik hier zowat”. “niet nodig” zei Distar “daar zie ik wat” en hij wees naar een klein eettentje met groot terras vol in de zon. “Nou nou Niek ik zou maar even afremmen anders zitten we zo in onze eigen zandstorm te ontbijten” zei Distar op een iets wat geïrriteerde toon. Nicolaai lachte“, nee nog even geduld ik heb wat anders op het oog”. “Nou dat belooft wat”, pufte Julie en stak haar tong uit naar Distar. Nicolaai zette de auto even in een lagere versnelling trapte het gaspedaal goed in en maakte snel een einde aan deze autorit gevolgd door een lange slib. “Zo we zijn er”! trok de handrem aan “zoeken jullie even een lekker tafeltje dan.. . “Waar was dat nou weer voor

nodig”!? riep Julie. Terwijl de stofwolk langzaam wegtrok zagen ze een daar verderop een prima plek om de kater die ze door de afgelopen avond hadden opgelopen weg te werken.

Al hinkelend kwam Distar achter Julie en Nicolaai aan, worstelend met zijn teenslipper die afgeleden was “Ho wacht even op mij!” riep hij. Nicolaai die druk in gesprek was keek achterom en pakte de arm van Julie, : “volgens mij moeten even wachten “ zei Nicolaai tegen Julie, die verlangend naar het terras keek. Distar haalde snel in en met zijn drieën liepen ze naar een tafeltje; die half in de zon en half in de schaduw stond van een grote parasol. Het gezicht van Julie was netjes bij getrokken van het akkevietje eerder die ochtend. Distar nam hijgend een plek in de zon en Nicolaai deelde de menukaarten uit. “Wat is er Sjuul”? vroeg Nicolaai aan Julie die afwezig staarde naar de auto die mooi glom in de brandende zon ondanks de stofwolken die ie doorstaan had. “Nee ik dwaalde even af met me gedachte” pakte de menu kaart, “volgens mij hadden we beter...”. “Niks beter”! viel Distar haar in de rede, pakte de menukaart uit haar hand maakte lachend een slaande beweging en waaierde met de kaart voor haar gezicht en gooide die vervolgens op de tafel, “kijk eerst maar eens wat ze hier te bieden hebben!”, “Beter beter beter”, mompelde Distar terwijl hij aandachtig verdween in zijn menukaart.

Al snel hadden ze hun keuze gemaakt en waren bijzonder eenstemmig deze keer. “Garson”! schreeuwde Nicolaai naar een, in een keurig driedelig pak gestoken jongeman die afwachtend stond in de luwte van de voorgevel van het establishment, en maakte een wuivende beweging richting hun tafeltje. De ober kwam eraan gelopen en Nicolaai maakte de bestelling klaar; drie keer wentelteefjes, drie glazen jus d’orange en een kan mineraalwater. Met

een vriendelijke lach verliet de ober het tafeltje en liep het zelfde weggetje, tussen de andere tafels door waar hier en daar wat andere gasten zaten, terug.

Distar vertelde over zijn stomme actie die hij de vorige avond begaan was, terwijl hij de parasol zo zette dat ook hij in de schaduw zat. Julie kwam niet meer bij, “daar ben je makkelijk vanaf gekomen” grinnikte ze. Distar die duidelijk meer op zijn gemak was met de beschutting, knikte met een klein beetje een beschaamde lach. “Wat heb ik gemist?” gooide Nicolaai in de groep. “Vertel maar” zei Julie tegen Distar die nog steeds in haar schik was. Net toen Distar van wal wilde steken om zijn stommiteit in geuren en kleuren te vertellen ging zijn gsm over.... Al rinkelend greep ie hem uit zijn broekzak. Nicolaai’s gezicht vertrok.

Na een kort gesprekje stopte ie hem weer terug. Het bleek nogal grappig te zijn geweest, maar nog voor ie wat zeggen kon viel Nicolaai tegen hem uit; “Dis wat hadden we nou afgesproken?! Geen mobieltjes! Verdomme!” Distar keek naar Julie die wat verward Nicolaai aangaapte, “dat joch van gister” zei Distar, “wat heb jij toch Niec?” ging hij verder tegen Nicolaai. “Gewoon niet! Dat hadden we afgesproken, gewoon niet!” bitste Nicolaai verder “stommititeiten tsss, man we zijn op deze manier nog getraceerd voordat ...”, Distar werd wat pissig en viel hem in de rede; “het stijgt je naar je kop!” terwijl ie met zijn wijsvinger tegen zijn voorhoofd tikte. “Dit kunnen we ons makkelijk...” Nicolaai maakte zijn zin niet af, omdat Julie gebaarde te dimmen.

Daar kwam de ober aan met dezelfde vriendelijk lach als toen hij vertrok, op zijn arm dragend een dienblad met het zoetgeurend ontbijt net zo zoet als dat hun ontsnapping was geweest en deze was zeker niet mierzoet.

De hitte begon parten te spelen op deze vroege namiddag. Op de weg terug naar hun onderkomen hadden ze het een en ander kortgesloten. Nicolaai stond erop dat mobiel verkeer te riskant was, Distar vond dit onzin maar legde zich erbij neer. Toen hij de contanten ter sprake bracht kwam Julie met goed nieuws; zei had gister iemand gesproken die daar een oplossing voor had. Ja nu de contanten langzamerhand op raakte en op de ongedekte checks konden ze ook niet lang meer teren moest er wat anders op verzonnen worden. Het werd ook hoog tijd om van auto te ruilen. “Balen” had Julie geroepen, terwijl zij met een stuk minder vaart en open dak richting snelweg reed. Distar die naast haar vakkundig zijn telefoontje zat te demonteren zei op een hoop gevende toon: “het hoeft er niet op achteruit te gaan”.

Iedereen liet de klerezooi die eerder ontstaan was die ochtend links liggen. Distar had met zijn iPod een plekje bemachtigd op het strand in zijn inmiddels volledig opgedroogde zwembroek. De zee had al een groot deel beslag gelegd op het hagelwitte strand. De citruspers was niet meer zichtbaar en van de rots was alleen nog het topje zichtbaar. Julie zat op het balkon en had zich volledig overgegeven aan de warmte van de zon terwijl ze wat met katje speelde die zo nu en dan kwam lopen. Nicolaai had hem ooit een naam gegeven: Rotkat nadat hij; aai poesje, aai poesje, rot kat! met hem had gespeeld was ie niet meer van hem vandaan te slaan.

Even dacht ze er nog aan om Distar te waarschuwen voor het getij van de zee, vloed was die duidelijk in aankomst. Hij zou het wel merken als de zee zijn voeten bereikten. Nicolaai werkte nog het een en ander uit in de kamer met uitzicht op de brede rustige asfaltweg langs het bos. Als hij af en toe even uit zijn raam keek merkte ie op dat het asfalt de hitte volledig absorbeerde en de lucht op een rustgevende manier deed vibreren.

Julie al was vertrokken naar de man die zij eerder had gesproken over hun financiën. 'Een kwestie van de puntjes op de I zetten', had ze gezegd toen ze haar jakkertje aan trok. 'Het word een succes', had zij geroepen toen ze deur verliet met een valse lach op haar gezicht. Toch moesten ze afwachten wat zij regelen zou en

hadden er een stuk minder vertrouwen in, dan de klank “succes” in haar stem had.

Nicolaai die zijn werkzaamheden geklaard had, besproken deze met Diftar op de zakelijke toon die Nicolai op zulke momenten opzette. Het nieuws viel Diftar zwaar, ‘nog maar een anderhalve maand?’ ‘Jee en dan weer ...verkassen?’ Hij staarde even in het niets, daar zou Julien zeker niet blij mee zijn, ‘en die auto houden we tot...?’ ‘Die kunnen we houden alleen op een andere laten naam zetten’ Nicolai kreeg een blik van geluk toegeworpen van Diftar, ‘en natuurlijk een ander nummerplaatje’ voegde hij eraan toe.

“Nou Niek dat heb je lekker klaar gespeeld”, Distar keek even om zich heen in de inmiddels netjes opgeruimde woonkamer. Buiten was het al donker en de maan reflecteerde in de kabbelde golfjes van de zee, terwijl hij naar de rots staarde peinsde hij of nog terug zou gaan, hij zag het nog voor zich: een platte cavia, en een ontroostbaar jochie. Stiekem ontstond er een lachje op zijn gezicht, na een half uurtje had hij hem alweer aan het lachen gekregen.... Ja Sjuul had gelijk inderdaad ging hij verder ‘daar ben ik makkelijk vanaf gekomen’, maar leuk vond hij het niet.

“Waar lach je om Dis”? vroeg Nicolaai die wel wat opbeurends kon gebruiken. “Nee”, zei Distar tegen Niek, die wist dat hij nooit zo gesteld was op de zijn slippige-avontuurtjes, “ik zat even aan me stommiteit van gisteren te denken, niks voor jouw”. Zijn gezicht stond gelijk weer op scherp “hoe laat komt Sjuul terug van haar vage afspraakje”? “Ja vaag afspraakje kan je het wel noemen maar met eventuele grote gevolgen”. “Is ze met de auto vertrokken”? Nee het was in de buurt en geen idee wanneer ze terug is”. “Zullen wij wat gaan drinken in die club aan het einde van de weg”?

Nicolaai haalde even diep adem en rook de frisse lucht die in het hun onderkomen hing na de schoonmaak en vroeg twijfelachtig:

”Jij rijdt”? “Ik rijd en eigengereid ook” zei Distar opgewekt, die dat beeld van je blije joch verkoos boven die van die klote platte cavia. Nee hij voelde er weinig voor om weer terug te gaan na die ellende van zijn misstap.

“Zelfs geen drankje tussen door hoor, niks niet van dat” zei Nicolaai op een serieuze toon terwijl hij de boel afsloot “je weet hoe gehaaid ze zijn“. “Nee nee zelfs dat niet”, antwoordde Distar met een schuddend hoofd. Het stijgt je echt naar je kop wilde hij hardop zeggen, maar Nicolaai had gelijk hij kon wel wat opbeurend gebruiken na zijn werkzaamheden van deze middag en amok met de plaatselijke autoriteiten konden ze zeker niet gebruiken.

Dat moet best een klus geweest zijn; naast dit netjes te kunnen hebben afronden ook een uienwonder komen gevonden. Nou ze konden nog een anderhalve maand onbezorgd vertoeven waar ze nu zaten, tenzij..... . “Moeten we wat achterlaten voor Sjuul”? vroeg Distar opeens. Over de contanten begon hij maar niet, de situatie was net zo mooi glad gestreken voor deze avond. Ze zouden er morgen wel achterkomen of Julie daadwerkelijk een succesje had geboekt. “Wat zei je Dis”? vroeg Nicolaai. “Uh waar zijn de autosleutels”? mompelde hij maar. “Kom we gaan”, zij Nicolaai terwijl hij de sleutels naar Distar gooide, de lichten uit deed en naar de deur liep. Distar wierp nog één blik richting de zee die nog meer schitterde vanuit het donker en volgde Nicolaai gestaagd die naar buiten liep.

Julie die inmiddels wel gewend was om met haar hakken over de slecht geplaveide wegen te struinen, haastte zich in een hoog tempo naar haar afspraak met de man die ze gister had leren kennen. Het was niet ver weg toch duurde deze spoedige wandeling haar te lang, te lang om het enthousiasme vast te houden waarmee ze de jongens gedag had gezegd. Het was haar manier van handelen als een

pure noodzaak om niet de ongerustheid die hierop beruste te doen oplaaien, het idee wekken dat het allemaal al goed zat. Zij wist net zo min als wie dan ook of zij het wederzien met deze man wel eens voor een voorlopig lange periode een einde kon maken aan het probleem met de betaling zoals ze tot nu toe gedaan hadden. Het liep op een einde en zij was zich net iets te goed bewust dat de onderhandelingen die zij deze avond daar zou ondergaan wel eens een bron kon aanbreken, een bron die ze meer nodig zouden hebben dan dat er ooit hardop over gesproken werd.

Deze man waar ze mee afgesproken had, had ze de vorige avond ontmoet, toen ze met Nicolaai opstap was. Die had zijn aandacht volledig gestoken in een “game” het leek wat op balletje balletje maar, dan zwaar aangekleed met toeters en bellen, zoals ze dat deden hier in deze streek. Het was zijn manier om afstand te doen van het verleden dat ze hadden doorgemaakt en misschien ook wel de sluimerende problemen waar ze nog steeds in verkeerde te doen vergeten, daar kende ze hem ze maar al te goed.

Des te meer hij met de flappen zwaaide des te meer zij het onontkoombare probleem over de contanten tegemoet zag komen, zodoende ontmoette zij iemand en kwam terecht in een innig gesprek met een lokale man. De conversatie nam een prettige wending aan terwijl ze zo nu en dan een blik wierp op Nicolaai die helemaal opging in zijn “game“ wekte haar de inschatting dat deze man die van goede aard was hun wel eens helpen kon. Ze wist hoe voorzichtig zij zijn moest zijn om de hulp die zij zo hard nodig hadden op haar af te laten komen zonder daar een item van te maken, maar ze kon bijzonder goed converseren met deze man en leek goed in te spelen op de zaken die onbesproken werden.

Nicolaai die zich inmiddels op een andere manier vermaakte, met de limbodanseressen en andere schaars geklede meisjes, genoot

met volle teugen, maar het blijvende gevlieg van de biljetten deed haar besluiten om in te gaan met op de uitnodiging van de man om mee te gaan naar zijn villa, die hun blijkbaar verder de goede weg op kon helpen.

Ze liep Nicolaai's kant op graaide de laatste flappen, waar hij zo trots mee pronkte, uit zijn handen en vertelde hem dat ze weg ging. Nicolaai stemde toe pakte een paar briefjes terug uit haar hand en zei lachend; "voor de taxi! spreek je morgen Sjuul enne pas goed op jezelf, beloofd"? terwijl hij haar onderarm vastgreep. Julie die nog volledig helder was lachte en zei: "ja dat doe ik zoals altijd", bevrijde haar onderarm en gaf hem een aai over zijn wang, "tot morgen! en jij, jij zorgt daarvoor", keerde zich om en verdween.

Er brandde licht in het huis waar ze zijn moest, gelukkig dacht ze bij haarzelf, een teken van leven. Zodra ze de strak aangelegde inrit die naar de villa zelf leidde bereikte, veranderde ze haar straffe schrede in een gematigde beheerste pas. Ondanks dat deze inrit na de voor haar veels te langdurige wandeling juist verleidelijker was om flink door te stappen in plaats van dat gestruind van daarvoor, had ze even de tijd nodig om zich voor te bereiden, want ze wist dat ze deze man uit moest kleden waar hij bijstond zonder dat hij maar zeker zij daar ook enige notie van kon nemen op het moment zelf. Ze had ook de kleine tijd nodig om weg te stoppen dat het haar desperate poging was om eventueel te voorkomen dat geld in de vorm van biljetten, munten checks gedekt of niet een groot probleem konden vormen.

Het geluid het geklik van haar hakken op het verharde pad gaven haar een vertrouwd gevoel, terwijl ze met haar handen haar, haar nog snel flink naar achter wapperende voordat ze aanbelde bij de deur waar ze de avond daarvoor zo vanzelfsprekend naar binnen zwierde bedacht ze zich, problemen hebben we al genoeg gehad het